

Kõlbada, kui teie jomisse läbbi, sõggeda-
mad kui moismatta lomad, meelt ja mois-
tust kautate! Sepärrast hoidke ennast selle
patto eest, et mitte õinetus ja häbbi teie lae-
la peäle ei tulle, ja wõtke aegsaste ja no-
rel selle kurja himmo wastopanna! Olgo
se hädda, mis Halliko Toma kätte, jomisse
se läbbi tulli, teile märgiks, ja wõtke sedda
õppetust, mis armsast süddamest teile and-
sin, armsa süddamega ennese heaks wasto!

2.

Kotti Hanso poeg Jürri olli rummal
moistusest ja halp ommast wiisidest. Ra-
matust ei teadnud temma suggu, sepärrast
pidi temma ka wiiskord luggemas kaima,
enne kui õppetaja tedda, ja siiski weel ar-
must, kahti teggi. Rummal ja willets ta
olli, ja rummal ja willets ta jäi surmani!
Siiski tulli nou kätte, et piddi naest wõt-
ma. Süggise aeg olli, willi olli hästi kas-
nud, perrel olli abbi tarwis ja Jürri jo peä-
le kahhekümne aasta. Sepärrast pandi
siis

siis sigga numa peäle, linnaksed tehti wal-
mis, ja lambaid tappeti rohkeminne! Olgo
kust waene piddi naese sama? Liggidalt ei
tulnud ükski temmale, sest igga tüdruk tun-
dis temma rummalust, ja suurt rahha ja rik-
kust ei olnud mehkel ka mitte! Temma em-
ma õdde, üks wanna naene, juttolas ja
lobba, juh'atas tedda ühhe küllasse, kust
ta isse ennemuiste todud olli, ja mis kaks
pennikoorma maad temmast ärra olli. Üks
teine wanna naene jälle, nisammassuggune
sõgge loom, andis talle nou, ühhe teise
küllasse minna, kuhho kolm pennikoorma
maad olli. Kül nimmetasid nemmad tem-
male mitto ja mitto tüdrukuid, kehnest
Jürri mitte ühhe ainsa silmaga ellades näi-
nud, weel wäbhem neid tunnud. Siiski
arwas, seäl ennesele ühhe todud ollewad,
ja wöttis nou kätte, seina minna. Ta o-
tis noort kuud, — sest ka Jürri olli sed-
da waltet kuulnud, et wannal kuul koski-
minne ei pea korra minnema. Noor ku
tulli